

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1 – Nové Město

proti

žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**
se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2 – Vinohrady

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. 40 Si 569/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. 40 Si 569/2021, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce dne 26. 11. 2021 požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 8. 2022 (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí všech rozsudků vydaných žalovaným v roce 2021 týkající se žalob na nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, za nezákonné trestní stíhání ve věcech ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalovaný žalobce přípisem ze dne 9. 12. 2021 vyzval k uhrazení úhrady za vyhledání ve výši 692 Kč. V této výzvě žalovaný uvedl, že by bylo nutné prověřit 52 spisů a dále uvedl, že „v daném případě požadujete sdělit informaci, kterou není možné zjistit prostým výstupem z informačního systému. V informačním systému se evidují povinné údaje o jednotlivých věcech, které vyplývají ze zák. č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, z vyhl. č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, z Instrukce Ministerstva spravedlnosti č.j. 505/2001-Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský rád pro okresní, krajské a vrchní soudy. Mezi povinné údaje však nepatří informace, pro jaký trestný čin bylo přiznáno odškodnění. Povinný subjekt by tak musel samostatně požadovanou informaci zjišťovat v každém jednotlivém konkrétním spisu. K vytvoření odpovědi na žádost tak nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, nýbrž je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého ‚vtělení‘ do odpovědi na žádost. Toto by obstaral zaměstnanec zdejšího soudu během 3,46 hod. (tj. 4 min. na prověření 1 spisu – vyhledání příslušného rozhodnutí v dokumentech v informačním systému, vyhledání informace v odůvodnění rozhodnutí, že se jedná o odškodnění za nezákonné trestní stíhání ve věcech ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, tj. 4 min. x 52 věcí = 208 min./60 = 3,46 hod.). Podle instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 14.7.2011, čj. 286/2011-OT-OSV pak výše úhrady za každou hodinu vyhledávání činí 200 Kč. Celkem tedy výše úhrady činí 692 Kč (3,46 hod. x 200 Kč).“ Žalobce danou částku neuhradil, proto žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím (uvedené v záhlaví tohoto rozsudku) žádost žalobce dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím odložil. Proti tomuto rozhodnutí o odložení žádosti žalobce brojí podanou žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě zdůraznil, že právo na informace vyplývá z Listiny základních práv a svobod [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14 (N 115/77 SbNU 685)]. Postup žalovaného (výzva k úhradě a následné odložení žádosti o informace) považoval žalobce za rozporné se základním právem na informace, zákonem a považoval jej za obstrukční postup vůči občanovi, jelikož stát klade občanovi překážky pro úspěšné uplatnění žaloby ve věcech odpovědnosti za škodu způsobenou veřejnou mocí nebo nesprávným úředním postupem. Civilní soudy v těchto sporech vyžadují po žalobcích předložení srovnávací judikatury v jiných obdobných trestních věcech (např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017, nebo ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 30 Cdo 2139/2018) a neunesení tohoto důkazního břemene sankcionují zamítnutím či omezením nároku. Občan zároveň nemá žádný přístup k rozsudkům a tedy musí o rozsudky požádat skrz zákon o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný následně žalobci sdělí, že neví o tom, jaké rozsudky v daných věcech vydává a nutí žalobce k uhrazení poplatku, přestože státní moc soudní je vedena zásadou *iura novit curia*.

3. Žalobce je rovněž názoru, že ve 21. století se jedná o velmi jednoduchou možnost ve vyhledávání a nastavení databáze soudních rozhodnutí. Občanovi nemůže jít k tíži, že informační systém žalovaného je případně zastaralý a nekoncepční.
4. Žalobce rovněž rozporuje, že 3,46 hodin vyhledávání není *mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací* ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ze sdělení žalovaného neplyne, že by zaměstnanec zpracovávající žádost o informace nemohl tyto úkony provést v obvyklé pracovní době a musel být zaplacen za práci přesčas. Jedná se rovněž pouze o možnost, nikoliv povinnost požadovat úhradu. Nelze zároveň požadovat náklady za zjištění, zda povinný subjekt informací vůbec disponuje. Žalovaný má v popisu práce znát svá vlastní rozhodnutí, proto se jedná o běžnou součást jeho obvyklé agendy.
5. Žalobce dodal, že proti vyměření výše úhrady nebrojil podáním stížnosti, jelikož nesouhlasil se samotným vyměření této částky, nikoliv s výší úhrady. Dle jeho názoru by se tak zbytečně prodlužovalo správní řízení. Podání stížnosti proti výši úhrady rovněž není obligatorní.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval zcela dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, když odložil žádost žalobce, protože žalobce nezaplatil požadovanou úhradu. Žalovaný upozornil na to, že žalobce proti výši úhrady nepodal stížnost.

III. Ústní jednání

7. Na ústním jednání dne 31. 7. 2024 žalobce i žalovaný odkázali na svá dosavadní podání učiněná ve věci.
8. Žalobce v podané žalobě navrhl k provedení důkazem pouze žalobou napadené rozhodnutí, jež je součástí správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
9. Na ústním jednání dne 31. 7. 2024 žalobce k důkazu navrhl výtisk z internetové stránky justice.cz pořízený dne 31. 7. 2024, kterým chtěl prokázat své tvrzení, že žalovaný pro Ministerstvo spravedlnosti standardně zpracovává rešerši judikatury ve věcech odškodnění za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Soud k důkazu tento výtisk provedl. Žalovaný k tomuto důkazu uvedl, že žádnou rešerši pro Ministerstvo spravedlnosti nezpracovává a žádné informace mu neposkytuje. Od roku 2020 mají okresní soudy povinnost zveřejňovat svá rozhodnutí v databázi justice.cz. Ministerstvo spravedlnosti si informace sbírá ze své rozhodovací činnosti.

III. Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
11. Dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

12. Podle § 17 odst. 3 stejného zákona platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.*
13. Podle § 17 odst. 5 stejného zákona platí, že *poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*
14. Soud na úvod poznamenává, že „*v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí o odložení žádosti se [...] neposuzují věcné důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí informací, ale pouze to, zda jsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů, resp. posuzuje se přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledávání informací*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2021, č. j. 8 As 62/2019-37, srov. i usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009-34, č. 2301/2011 Sb. NSS, a rozsudek kasacího soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008-90, č. 2164/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, č. 2959/2014 Sb. NSS, dovodil, že v případě odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, není možno využít jako opravný prostředek stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) stejného zákona. Zákon neupravuje ani jiné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí, proto se žadatel o informace může bránit žalobou ve správním soudnictví přímo proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle městského soudu z uvedeného plyne, že skutečnost, že se žalobce nebránil podáním stížnosti proti sdělení výše úhrady, nepředstavuje překážku soudnímu přezkumu rozhodnutí o odložení žádosti z důvodu nezaplacení požadované výše úhrady.
15. Žalobce namítal, že požadavek na úhradu nákladů za *mimořádné rozsáhlé vyhledávání* je protiústavní. S tímto názorem se městský soud neztotožňuje. Nejvyšší správní soud i sám Ústavní soud mnohokrát přezkoumávaly rozhodnutí o odložení žádosti z důvodu neuhrazení úhrady za vyhledávání a právní úpravu § 17 odst. 1, resp. odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nikdy neseznanly protiústavní [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, č. 74/2004 Sb. NSS, ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16 (N 82/94 SbNU 114), ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 (N 125/106 SbNU 344)]. V těchto rozhodnutích se sice soudy zabývaly limity požadavku na zpoplatnění poskytování informací, ale obecně takový postup neseznanly v rozporu s ústavním pořádkem.
16. Na uvedeném závěru nemůže změnit ani žalobcem tvrzená specifikace věci. Skutečnost, že civilní soudy požadují po žalobcích ve věcech zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ke srovnání judikatury soudů v těchto věcech, nemá žádný přímý vliv na tvrzenou protiústavnost § 17 odst. 1 a 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

17. Žalobce namítal, že žalovaný by měl mít ve 21. století možnost jednoduše vyhledat požadované informace. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 244/2018-82, č. 3958/2020 Sb. NSS, kde dospěl k závěru, že Nejvyšší soud v pozici povinného subjektu, nemusí disponovat takovým vnitřním informačním systémem, při jehož použití by bylo velmi jednoduché vyhledat rozhodnutí o ustanovení zástupce, a to z toho důvodu, že tato funkcionalita vnitřního informačního systému nepředstavuje nezbytnou podmínku pro řádný výkon funkce Nejvyššího soudu. Kasační soud nicméně i dodal, že rezignace na řádné vedení a rozvoj interních evidencí či databází nemůže představovat nástroj, prostřednictvím něhož by se povinné subjekty mohly vyhýbat poskytování informací s odkazem na nutnost *mimořádně rozsáhlého vyhledávání* a požadovat finanční úhradu ze strany žadatelů. Takový postup by dle kasačního soudu představoval nepřipustný zásah do práva na informace.
18. V nyní posuzované věci je městský soud, obdobně jako Nejvyšší správní soud v citované věci osmého senátu, názoru, že žalovaný pro výkon své vlastní činnosti nutně nepotřebuje takový vnitřní informační systém, jež by mu jednoduchým způsobem umožnil vyfiltrovat žalobcem požadované informace. Je jistě představitelné, že soudci žalovaného si mohou vést vlastní přehled rozsudků vydaných ve věcech zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, popř. potřebnou rešerši mohou učinit *ad hoc* v případě potřeby, a to stejným způsobem, jaký žalovaný předestřel. Městský soud je názoru, že taková funkcionalita vnitřního informačního systému byla více než vítaná, nicméně její absence dle soudu není prozatím tak alarmující, aby vyvolala reakci projevující se žalobcem požadovaným způsobem.
19. Soud dodává, že z nařízení provedeného výtisku internetové stránky neplyne, že by žalovaný poskytoval Ministerstvu spravedlnosti rešerše své judikatury. O původů informací zařazených v této databázi výtisk ničeho nehovoří. V tomto výtisku je uvedeno, že „*Ministerstvo spravedlnosti uveřejňuje seznam rozhodnutí odvolacích soudů*“. Žalovaný je soudem prvoinstančním, nikoliv odvolacím. Žalovaný k tomuto důkazu zároveň uvedl, že od roku 2020 jsou rozhodnutí zveřejňována v databázi justice.cz, což žalobce nijak nespороval ani na toto tvrzení nereagoval. I tato skutečnost tak vyvrací tvrzení žalobce, že žalovaný pro Ministerstvo spravedlnosti zpracovává rešerše vlastní judikatury. Soud i upozorňuje na to, že v řízeních o žalobě proti rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce nikterak netvrdil, že by danou rešerši měl žalovaný pro Ministerstvo spravedlnosti zpracovávat již ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ke dni 21. 2. 2022), když zároveň výtisk žalobce učinil až dne 31. 7. 2024.
20. Soud se dále zabýval námitkami žalobce, ve kterých namítá, že povinný subjekt nemůže požadovat úhradu za zjištění, zda vůbec požadovanými informacemi disponuje, a že doba vyhledávání 3,46 hodin není *mimořádně rozsáhlým vyhledáváním*. Tyto námitky městský soud seznal důvodnými.
21. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byl s účinností od 22. 3. 2006 novelizován § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, byla důvodem této novelizace „*špatná interpretace § 17 odst. 1, který stanoví, že výše úhrady nesmí mimo jiné přesáhnout náklady spojené s vyhledáním informací. Do celkové výše úhrady však byly často započítávány např. také náklady na vznik informace samotné (např. na vznik informačního systému) nebo náklady na zjištění, zda povinný subjekt informací vůbec disponuje, což vedlo k účtování nepřiměřených částek za poskytnutí informace. Náklady spojenými s vyhledáním*

informací se rozumí náklady, které vznikly při vyhledávání informací, které byly žadateli skutečně poskytnuty, nikoli těch, které byly odeprény nebo které se sice požadovaných informací dotýkají, ale nebyly požadovány.“ Obdobný názor zastává Nejvyšší správní soud. Ve svém (již citovaném) rozsudku sp. zn. 5 A 119/2001 kasační soud uvedl, že nelze žádat náklady spojené s právním posouzením toho, zda je možné informace poskytnout. Není-li dle městského soudu možné požadovat po žadateli náklady za čas strávený právním posouzením toho, zda je možné informaci poskytnout (a tedy je minimálně možné, že některé informace budou poskytnuty, jelikož jimi povinný subjekt disponuje), o to méně je možné po žadateli požadovat úhradu za čas strávený zjištěním, zda požadovanými informacemi vůbec povinný subjekt disponuje (a tedy nemusí být poskytnuty informace žádné). Jak nepřímě plyne z citované důvodové zprávy, není možné po žadateli požadovat úhradu za *mimořádně rozsáhlé vyhledávání*, aby následně povinný subjekt žadateli sdělil, že žádné požadované informace nemá k dispozici. Žadatel by tak povinnému subjektu zaplatil určitou částku, aniž by pak vůbec žádné informace obdržel. Taková situace by mohla být výsledkem nyní posuzované věci. Žalovaný totiž požadoval úhradu za čas strávený tím, aby zjistil, zda o okruhu žalobcem vymezených otázkách v rozhodném období rozhodoval. Takový požadavek jde nad rámec zákona. Rozhodnutí žalovaného je tak založeno na nesprávné úvaze, a proto jej musel městský soud zrušit.

22. Přestože pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí postačí již výše uvedený důvod, městský soud se zabýval i otázkou, zda je v případě žalovaného možné za *mimořádně rozsáhlé vyhledávání* považovat vyhledávání v délce 3,46 hodin. Odborná literatura k výkladu § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím dovodila, že „*je třeba vždy přiblížit k podmínkám konkrétního povinného subjektu*“, přičemž „*mimořádnost vyřizování konkrétní žádosti o informace může být dána různorodostí požadovaných informací, jejich stářím (a s tím spojenou obtížnou vyhledatelností) apod.*“ (JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář*. 2017. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI). Další autoři dodávají, že „*o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se [...] bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledávání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy*“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 2016. Praha: C. H. Beck, str. 1020). Obdobně se k výkladu daného ustanovení staví i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba přihlídnout i k povaze požadovaných informací a poměrům povinného subjektu (viz rozsudek ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25). O *mimořádně rozsáhlé vyhledání* informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (rozsudek ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016-32).
23. V již citovaném komentáři od Furka, Rothanzla a Jírovce, autoři uvedli, že „*mimořádná rozsáhlost však nemůže být obecně vyčíslena počtem hodin, tzn. nelze říct, že za všech okolností bude podmínka splněna např. v případě, že vyhledání informací trvalo 10 a více hodin, neboť při jejím posuzování je nutné vždy zohlednit konkrétní podmínky u každého povinného subjektu. Nelze proto ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledání informací bude dáno i při vyhledávání informace např. po dobu 2 hodin, jestliže se bude jednat o takový povinný subjekt, který z objektivních důvodů může považovat i takové vyhledání za mimořádně rozsáhlé*“.

V citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 326/2016 kasační soud nicméně uvedl, že „je naprosto zřejmé, že 37,5 hodin práce programátora věnovaných vyhledání žalobcem požadovaných informací (které stěžovatel ke své činnosti nepotřebuje a sám by je neprovedl), představuje vyhledání mimořádně rozsáhlé“. V této věci vystupovalo jako povinný subjekt Policejní prezidium. Městský soud doplňuje, že ve věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 63/2020-18, byla povinným subjektem (Městský soud v Praze) vyžadována úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání v délce 3 hodin. Jak nicméně uvedl Krajský soud v Praze ve svém rozsudku (ze dne 26. 2. 2020, č. j. 48 A 147/2017-70), jež byl předmětem přezkumu tohoto rozsudku kasačního soudu sp. zn. 6 As 63/2020, otázka, zda 3 hodiny práce představuje *mimořádně rozsáhlé vyhledávání*, nebyla předmětem přezkumu, jelikož takovou námitku žalobce nevznesl (bod [28] daného rozsudku).

24. Vycházejí z výše uvedených judikатурních předpokladů je městský soud přesvědčen, že pro povinný subjekt typu a velikosti Obvodního soudu pro Prahu 2 je práce související s vyřizováním žádosti o informace po dobu 3,46 hodin běžná součást obvyklé agendy a není tedy tak významně zatěžující, že by bylo možné hovořit o *mimořádně rozsáhlém vyhledávání*. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 281/2020, „úplatnost souvisí s tím, že s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou“. I tato námitka je tak důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán názorem vyjádřeným v tomto rozsudku.
26. Soud pro úplnost doplňuje, že oprávnění naříditi poskytnutí informací dle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (znění účinné ke dni vydání tohoto rozsudku) je možné pouze v případě přezkumu rozhodnutí o odvolání proti odmítnutí žádosti a nikoliv rozhodnutí o odložení žádosti (viz shodně rozsudek městského soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 10 A 4/2014-148, č. 3372/2016 Sb. NSS, nebo již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 62/2019). Proto soud pouze zrušil žalobou napadené rozhodnutí a výrokem nepřikázal žalovanému, aby požadované informace poskytl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za účast na jednání dne 31. 7. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.07.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu